

olvasopeldany © Pozsonyi Pagony

Nem is kifli. Nem is kukac. Nem is bab, de nem is kavics. Kufli.

Egy kufli sok mindenre hasonlít, és semmire sem. Pattog, mint egy gumi-
labda, pedig nem is az. Színes, mint egy nyalóka, pedig nem ehető. Van
kicsi, van nagy. Van kövér és van sovány. Jönnek-mennek, sosem tudni,
honnan hova...

olvasopeldany © Pozsonyi Pagony

NEM KEDVELEM
AZ OLYAN KÖNYVEKET, AMELYEBEN
KITALÁLT SZEREPLŐK ÚGY
CSINÁLNAK, MINTHA IGAZÁBÓL
LÉTEZNÉNEK...

EZ ITT
A **KUFLIK A HÓBAN**
CÍMŰ KÖNYV
LEGELEJE

olvasopeldany © Pozsonyi Pagony

VAN VALAHOL EGY ELHAGYATOTT RÉT.
EZEN A RÉTEN HÉT KUFLI LAKIK...

EST MÁR
TUDJUK!

DÁNIEL ANDRÁS

Kuflik a hóban avagy: Ahol a jóbogyó terem

A szerző rajzaival

A KÖVETKEZŐ OLDALAKON
RÉTSZERTE HIDEGFONTRA
SZÁMÍTHATUNK. A MEGNÖVEKEDETT
FELHŐZETBŐL HELYENKÉNT
HAVAZÁS VÁRHATÓ. SOKFÉLÉ,
ÉLÉNK LESZ AZ ÉSZAKNYUGATI SZÉL!

Szép napsütéses, nyár eleji
délután volt. A kup...

Illetve nem... Elnézést! Borús téli reggel volt. Nagy
pelyhekben hullott a hó a rétre a szürke, pocakos
felhőkből. A kupacról még elhagyatottabbnak
tetszett a rét, mint máskor.

- Ilyenkor, télen alig történik valami érdekes – sóhajtotta Titusz.
- Ha unatkozol, igazán elkísérhetnél jóbogyót gyűjteni! – szólalt meg Pofánka.
- Már megint elfogyott? – kérdezte Titusz.
- Mit tegyünk, ha télen mindenki azt rágcsálja? – vont a vállát Pofánka.
- Jól van, na! Máris hozom a szánkómat!

– Merre induljunk? – kérdezte, amikor visszatért.
– Arra! – mutatott a behavazott távolba Pofánka, és felült a szánra. –
Már becsukott szemmel is eltalálnék oda – tette hozzá.
Elindultak.

A hó vidáman ropogott, ahogy Titusz nagyokat szökkenve húzta maga után a szánt.

Nemsokára egy zölden világító közlekedési lámpához értek.

– Látod, már itt is vagyunk! – mondta Pofánka.

– Hogy kerül ide ez a lámpa? – kérdezte csodálkozva Titusz.

– Hogy kerül ide bármi is? – tárta szét a kezét Pofánka.

- Ugye nem jóbogyóért jöttetek? – szólalt meg ekkor valaki a lámpa tövéből. Titusz még sohasem látta az illetőt.
- Zöld – mutatott a lámpára Pofánka. – Ilyenkor szabad szüretelni, vagy nem?
- Elfelejtettem sárgára állítani – mondta az ötszemű. – Épp ebédelni készültem. De ma egyébként is fejtörős nap van!

- Az mit jelent? – kérdezte Titusz.
- Csak az szedhet jóbogyót, aki megold egy fejtörőt – válaszolta a furcsa alak. Ez a mai: *Tálcán sáskám táncát látván, kátrányt hány lánybárány hányt rám?*
- Az említett lánybárányok feketék, tehát kettő – mondta Titusz.
- A fenébe is! – mondta az ötszemű. – Akkor hát jó bogyószedést! Azzal eltűnt, mint nyúl a cylinderben.

- Honnan tudta a megoldást? – nézett Pofánka csodálkozva Tituszra.
- Ez egyike a híres *Teljesen Értelmetlen Fejtörőknek* – legyintett Titusz. – Bármit válaszolhattam volna rá.
- Még szerencse, hogy eljöttél velem! – mondta Pofánka. – Én biztos megpróbáltam volna megoldani.

- Hol van itt jóbogyó? – nézett körül Titusz.
- Épp mellette állunk! – mondta Pofánka, és lerázta a havat egy alacsony bokorról. – Havonta egyszer terem. A bogyóór ilyenkor zöldre állítja a lámpát.
- Ahhoz képest, hogy elhagyatott, elég furá dolgok esnek meg ezen a réten – mondta Titusz.
- Na látod! – mondta Pofánka, és elővette lepkemintás jóbogyó-gyűjtő szatyrárt.

Elég gyorsan teleszedték a szatyrot a piros bogókkal. Közben más rétlakók is feltűnedezték a bokr körül.

- Ma fejtörős nap van, tudjátok? – kérdezte őket Titusz.
- Tudom. Két fekete lánybárány a megoldás – legyintett egy öreg cickány.

- Talán mehetnénk is – jegyezte meg Pofánka. Felrakták a teli szatyrot a szánra, és elindultak. A szél közben nagy kupacokba hordta a havat. Biztos belefáradt, mert most már nem fújt olyan erősen.
- Ajjaj! – nézett körül Titusz. – Vajon ebből a sok egyforma kupacból melyik a miénk?
- Szerintem az ott! – mutatott az egyik fehér dombra Pofánka.

Mikor odaértek, Titusz vállára kapta a jóbogyós szatyrot, és elkezdett felfelé mászni a kupac oldalán.

– Hé, mit csinálsz?! – kiáltott rá egy kötött sapkát viselő varangy. – Összerontod a hóteknősenket!

– Elnézést, azt hittük, ez a kuflikupacunk – mondta zavartan Titusz.

– Hogy lehet összetéveszteni egy kupacot egy hóteknőssel? – kérdezte egy másik varangy.

– Talán mert mindkettőnek egyformán kupac alakja van – vont a vállát Pofánka.

– Látom, semmi érzéketek a művészethez! – ingatta fejét a béka.

Titusz és Pofánka továbbmentek. Közben az égből békésen szállingózott a hó.

– Megvan! Ez lesz az! – állt meg egy újabb kupac mellett Titusz.

– Állj! – kiáltott rá egy kövérkés hörcsög. – Hozzá ne merj nyúlni a hógolyó gyűjteményemhez!

– Ne izélj! Ez itt csak egy kupac – nézett rá értetlenül Titusz.

– Nem kupac, hanem ötezer-háromszáz-hetvenegy hógolyó! – mondta a hörcsög. – Egytől egyig én gyúrtam őket...

– Akkor is kupacnak látszik – vont a meg vállát Pofánka.

– Mert álcáztam őket – nézett rá mérgesen a hörcsög. – De nem adok belőle egyetlenegy sem! Értitek? Ne is álmodjatok róla!

– Bármikor gyúrunk magunknak saját gyűjteményt – legyintett Titusz, azzal fogta a szán zsinórját, és magában füstölögve továbbindult.
– Ne mérgelődj! – mondta Pofánka. – A hörcsögök már csak ilyenek...
Ekkor egy újabb, kisebb kupachoz értek.
– Felmászom rá, hátha fentről meglátom a mi kupacunkat – kászálódott le a szánról Pofánka.

És úgy is tett.

– Nem látok semmit, olyan sűrűn hullik a hó! – szólt le Titusznak, miután körülnézett.

Ekkor váratlanul megmozdult alatta a kupac!

– Segítség! – sikoltotta Pofánka.

– Miben segítek? – dugta ki hólepte fejét Zödön a kupacból.

- Te meg hogy kerülsz ide? – bámultak rá a barátai.
- Leültem, és azon töprengtem, vajon mikor jöttök meg végre – dünnyögte Zödön. – Közben, úgy tűnik, kicsit belepett a hó...
- *Töprengtél?* – bámult rá Titusz.

- Ha nincs kéznél rágcsálnivaló jóbogyó, előfordul – bólintott Zödön.
- Hoztunk egy nagy szatyorral! – mutatott a szánra Pofánka. – Csak visszajövet nem találtuk a kupacunkat.
- Itt van néhány lépésnyire – mutatott a háta mögé Zödön. – Gyertek!

Kisvártatva Pofánka és Titusz ott álltak barátaik között a kuflikupac tetején. Pofánka levette a szánról a szatyrot, és szétosztotta a jóbogyót a többiek között. Nagy volt az öröm! Miközben rágcsálni kezdtek, Titusz elmesélte a többieknek az ötszemű bogyóór *Teljesen Értelmetlen Fejtörőjét*.

– Pompás! – csettintett Bélabá. – Igazán ideje volna, hogy rendezzünk egy *Teljesen Értelmetlen Vetélkedőt* az elhagyatott réten! Ez nagyon tetszett a kufliknak! De mivel nagyon hideg volt már, a részletek megbeszélését másnapra halasztották.

Most inkább mindenki hazament melegedni a saját kuflüregébe.
A kupac elcsendesedett. A Titusz szánkója körül szétdobált
jóbogyóhéjakat lassan belepte a hó...

olvasopeldany © Pozsonyi Pagony

Brumi óriás lesz

Langyos tavaszi reggel volt. Ha bárki azt gondolná, hogy a kuflik – közismert szokásuk szerint – tétlenül heverésztek kupacuk tetején, az téved. Nem heverésztek, hanem ácsorogtak. Úgy tetszett, várnak valakit.

– Igazából kire is várunk? – kérdezte Zödön, mivel nem tudta pontosan.
 – Pofánkára – mondta neki Valér. – Ez a történet vele kezdődik. Figyeld, mindjárt megérkezik a következő oldalon!

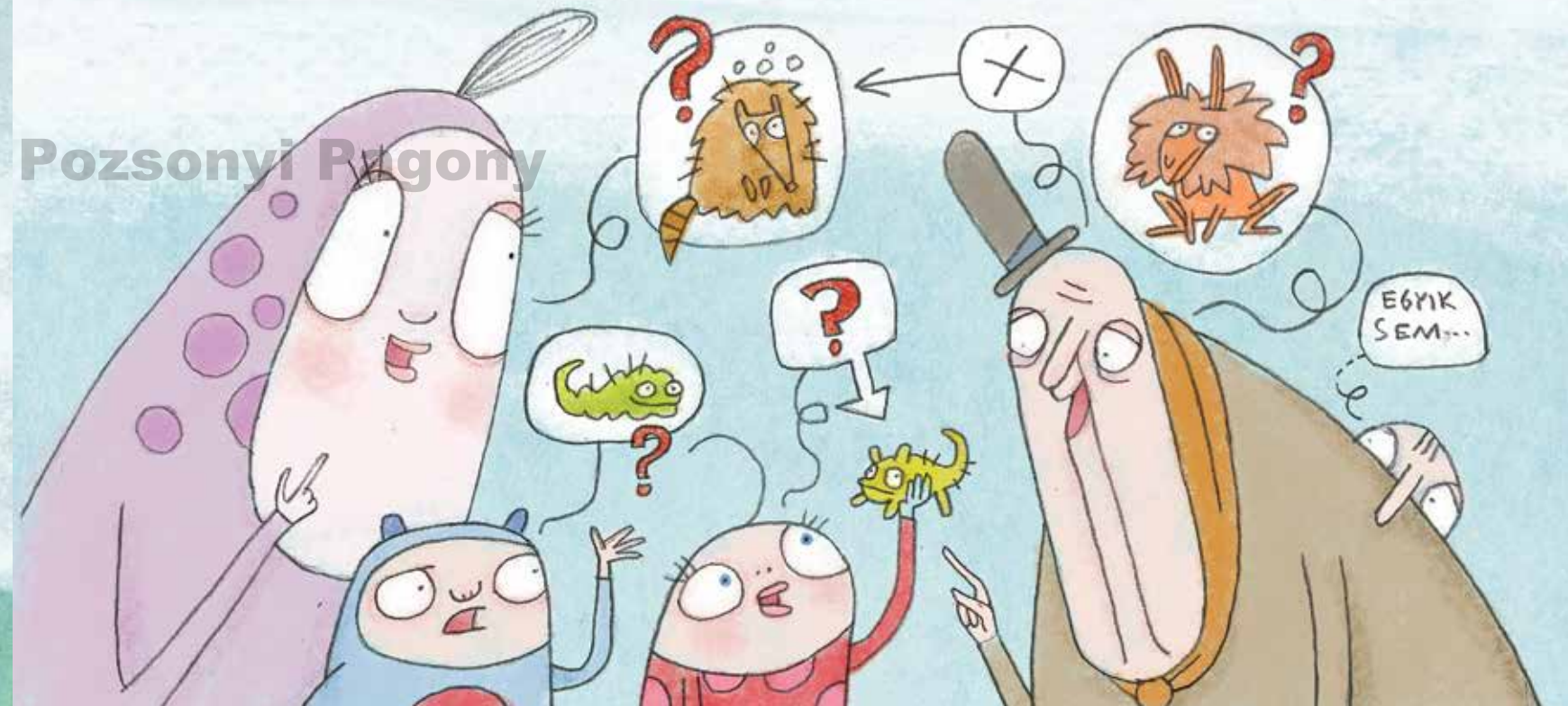

És valóban.

- Nézzétek, mit találtam! – kiáltotta már messziről Pofánka. Egy kis, zöldessárga valamit szorongatott a kezében. A többiek kíváncsian gyűltek köré.
- Ez meg micsoda? – kérdezte Zödön, mert ma ilyen kérdezős reggele volt.
- Nem tudom, de olyan cuki! – sikongatott Pofánka.
- *Ezerszer* megbeszéltük, hogy nincs cukizás az elhagyatott réten! – szólt rá Titusz.

- Bocs, elfelejtettem – mondta Pofánka. – Nem tudjátok, mi lehet ez?
- Egy eltévedt növendék prémkukac? – találgatott Valér.
- Egy törpeborz téli bundában? – töprengett Hilda.
- Téli bundában?! Tavasszal? – ingatta fejét Bélabá. – Inkább egy sörényes bolhanyúl lesz!

- Dehogyis! – szólalt meg Fityirc. – Ez nem más, mint egy torkos medvegyík.
- Tényleg! – csodálkoztak a többiek. – Egy medvegyík! Mi más?
- De miért *torkos*? – kérdezte Zödön.
- Mert híresen jó az étvágya – mondta Bélabá.

- De cu... illetve aranyos! – kiáltotta Pofánka. – Megtartom!
- Nem jó ötlet – mondta Bélabá. – A medvegyík tényleg nagyon falánk állat!
- De akkor is! De akkor is! – toppantott Pofánka.
- A te dolgod – hagyta rá Hilda. – Nem szólhatunk bele...
- Brumi lesz a neve! – mondta Pofánka, és beszökdécselt vele az üregébe.

Délután rettentő sivalkodásra lettek figyelmesek a kupac tetején pihenő kuflik.

– Mi a fene ez?! – ült fel rémülten Títusz.

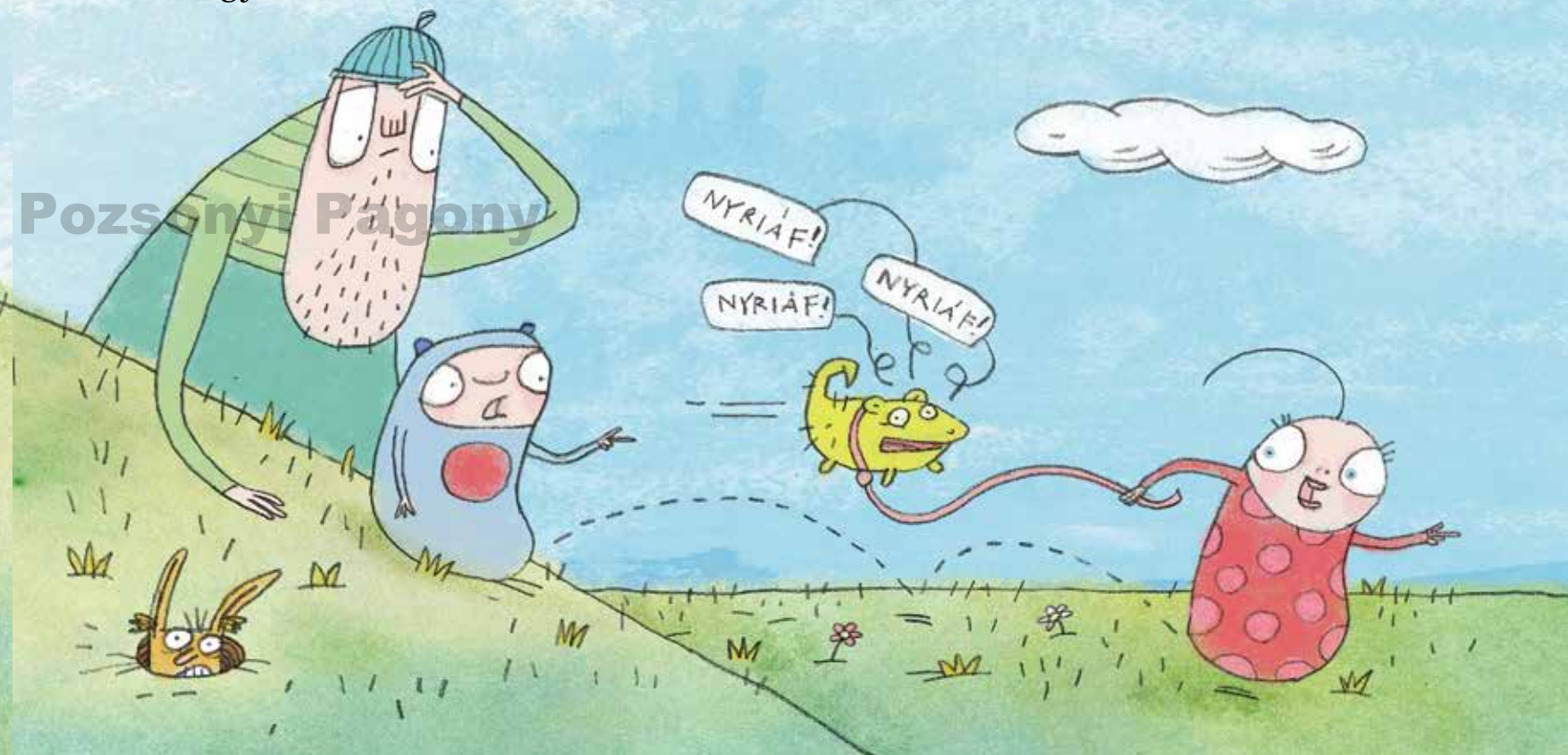
– Az éhes medvegyík jajveszékelése – mondta komoran Bélabá.

– Nem fogjátok elhinni! – sietett elő Pofánka a lakóüregéből. – Brumi megette az összes vadmarcipánomat és még mindig éhes! Elviszem legelni a rétre!

– *Annyira* édes! – kiáltotta, ahogy elszökdécselt mellettük, maga után húzva rózsaszínű pertlire kötött kedvencét.

– Mintha nagyobb lenne ez az izé, mint reggel volt – nézett utánuk Valér.

– A kölyök medvegyíkok rendkívül gyorsan nőnek – mondta Bélabá. – Akárcsak az étvágyuk...

Telt-múlt az idő. Pofánka csak alkonyatkor került elő.

– Képzeljétek! – újságolta. – Brumi először vadsóskát evett, aztán vadrépát és vadzabot. Utána vadkrumplit meg egy csomó vadalmát. Végül még egy halom vadmarcipánt is!

– Nekünk azért maradt valami? – kérdezte aggódva Zödön.

– Hát... nem sok – kacarászott zavartan Pofánka.

Beesteledett. A kuflik épp pöckölős bolhapótlót játszottak a kupac tövében, amikor ismét felbukkant Pofánka.

– Van egy kis baj! – mondta. – Brumi megnőtt! Nem férek el tőle az üregemben. Alhatnék ma éjszaka valamelyikőtöknél?

– Nálam elférsz! – mondta Hilda.

– Holnap építek Bruminak egy ólat! – ígerte Pofánka.

Másnap reggel kiáltozásra ébredt az elhagyatott rét.

- Rabló! Rabló! Valaki ellopta a reggelimet! – toporzékolt mérgesen Zödön.
- Nekem is! – szökkent elő üregéből Valér.
- Meg nekem is! – nézett ki ajtaja mögül Titusz.
- Én pedig aludni nem bírtam ettől a rémes nyammogástól! – panaszkolta álmos hangon Bélabá.

Elhallgattak. A furcsa zaj a kupac teteje felől hallatszott. Amikor odanéztek, nem hittek a szemüknek!

Hasopeldany © Pozsonyi Pagony

KEDVES UTASAINK!
INKÁBB MÉGIS
ERRE REPÜLÜNK...

NEM TÚLZÁS
EZ ÉGY
GYERÉKKÖNYVBEN?

NA, MOST
MENJÉK VAGY
MARADZAK?

HÁT, ÉN
KÖLTÖZÖM!

ELADÓ

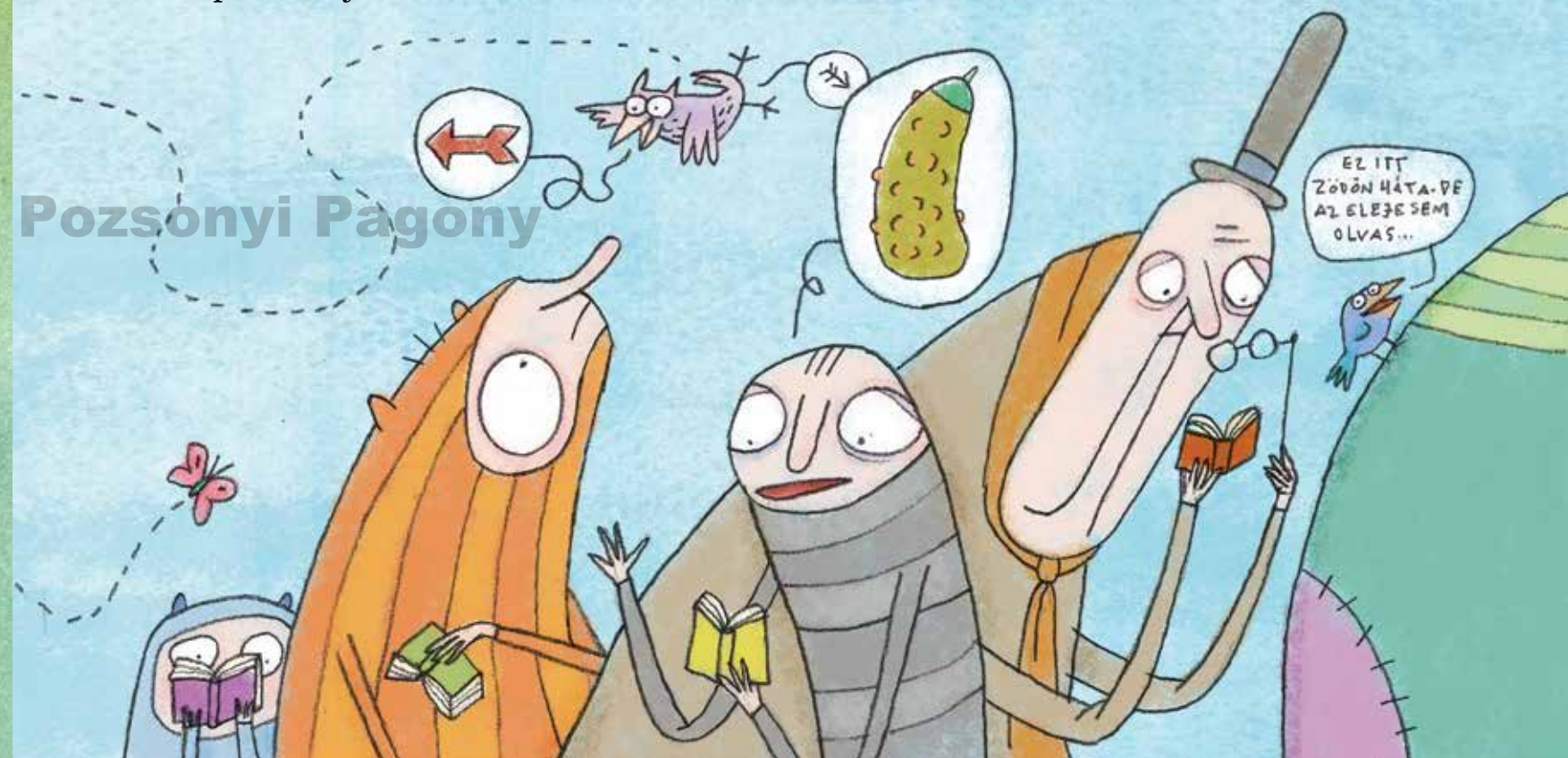

– Mi történt veled, Brumi? – kiáltotta rémülten Pofánka, amikor Hildával előjött a hangzavarra.
– Brumi óriás lett – mutatott a kupac tetejére Titusz. – Ez így nem mehet tovább! Tennünk kell valamit!
Gyorsan elővették zsebállathatózóikat, hátha találnak benne valami hasznosat.

Ja igen, mert egy kuflinál mindig kell, hogy legyen zsebállathatózó, arra az esetre, ha egy nagyranőtt lény meg akarná enni a reggelijét.

– A medvegyík kedvence a ragyás banánfüge... – olvasta Fityirc.

– Ragyás banánfüge-bokrokat arrafelé találtok! – mutatott a távolba a csőrével egy arra repülő kanyarkuvik.

- Na jó, de hogy vigyük oda Brumit? – néztek egymásra tanácstalanul a kuflik.
- Fessük ki Zödönt óriás banánfügének! – mondta Hilda. – Vele talán el tudjuk oda csalogatni. Aztán otthagyjuk...
- Biztos nincs más megoldás? – kérdezte Pofánka.
- Én is ezt akartam kérdezni – mondta Zödön.

Barátaik szomorúan rázták a fejüket.
Pofánka fájó szívvel odaadta nekik a temperafesték-készletét.
– Micsoda hasonlóság! – mondta csodálkozva Fityirc, miután elkészültek a festéssel. Zödön nem igazán örült a dicséretnek.
– Kezdj el sétálni a kupac körül! – mondta neki Hilda. – Amikor Brumi észrevesz, szökdécselj a bokrok felé!

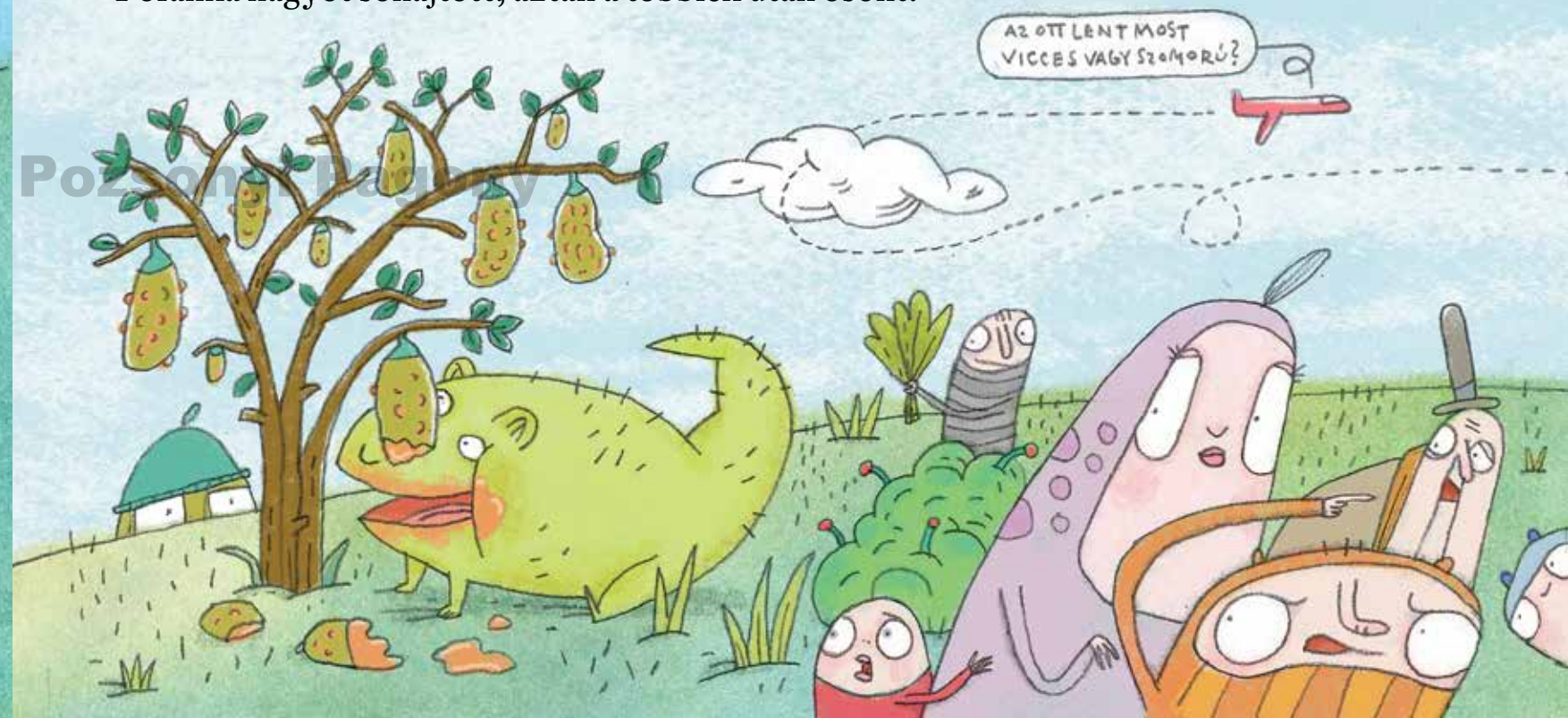

Zödön lesétált hát a kupacról, és megpróbált úgy tenni, mint egy sétáló ragyás banánfüge. Amint Brumi meglátta őt, azonnal felpattant, és nagyokat kiáltozva utánasielt. Zödön elindult a banánfüge bokrok felé, Brumi a nyomában. A kuflik követték őket.
– Szerencsére túl kövér, hogy utolérje – jegyezte meg Valér.

Amikor a bokrokhoz értek, Zödön elbújt, Brumi meg rávetette magát a gyümölcsökre.

- Gyorsan lépjünk le! – mondta halkan Titusz.
- Nem lesz szomorú, amikor észreveszi? – kérdezte bánatosan Pofánka.
- Őt egyedül a hasa érdekli – mondta neki Bélabá. – Sajnos ez a helyzet. Pofánka nagyot sóhajtott, aztán a többiek után osont.

- Ez izgalmas volt! – mondta Titusz, amikor hazaértek.
- Biztos nem fog visszajönni? – kérdezte aggodalmasan Zödön.
- A medvegyíkok mindenre csak egyik evéstől a másikig emlékeznek – mondta Bélábá.
- Nekem azért hiányozni fog! – mondta bánatosan Pofánka.

- Majd találsz magadnak másik kedvencet – vigasztalta Hilda.
  - Valami egészen kicsit, ami keveset eszik – tette hozzá Titusz.
  - Akkor az nem Zödön lesz – jegyezte meg Fityirc.
  - Ezt most megbánod! – kiáltotta Zödön, és kergetni kezdte Fityircet a kupac tetején.
- A többiek nevetve nézték őket.

Ettől Pofánka is jobb kedvre derült. Eszébe jutott, hogy Brumi mindenkinek megette a reggelijét. Leszökdécselt a kupacról, hogy szerezzen nekik valami ennivalót. Vigyázott, hogy mindenképp elkerülje a banánfüge bokrokat. Így hát az ellenkező irányba indult, ahol egy tábla is állt...

ISBN 978-963-410-203-8

© Dániel András – Pozsonyi Pagony Kft. (1137 Pozsonyi út 26.), 2016

www.pagony.hu

Írta és rajzolta: Dániel András

Felelős kiadó: Banyó Péter

Szerkesztette: Győri Hanna

Tördelés, tipográfia: Dániel András

Műszaki szerkesztő: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

Vezérigazgató: Vágó Magdolna

Munkaszám: 160334

www.dabasinymda.hu

olvasopeldany © Pozsonyi Pagony

olvasopeldany © Pozsonyi Pagony